

usunde Huler, og en umaadelig Sum af fysisk og moralsk Fordærv flyder deraf. Saaledes er det, og der er desværre foreløbig ikke Udsigt til væsentlig Bedring. Under disse Forhold virker Missionens Indsamling nærmest som en Udfordring til sund Fornuft og menneskelig Følelse. Kan det kaldes at gaa det godes Ærinde at deponere Masser af Penge til Kirker, naar Opgaven ligger paa et ganske andet Felt? Er det den rette Maade at efterkomme Næstekærlighedens store Bud? "Der ser man altsaa, at denne Indsamling til Kirker her i Hovedstaden, som ikke er nødvendig, har fremkaldt Forargelse ud over Landet. Jeg tror, det havde været bedre, om Kirkefonden havde indset dette i Tide og undladt dette stærke Fremstød.

Samtidig med, at jeg netop ud fra den Respekt, som jeg har for det Arbejde, som Kirkefonden har gjort paa en Tid, hvor der virkelig var Trang dertil, siger til Kirkefonden, at den her burde sige stop, vil jeg gerne føje til, ogsaa i al Venlighed ligeoverfor Kirkefonden, at jeg tror, Kirkefonden nu burde indse, at Tiden er inde til, at den opgiver den privilegerede Stilling, som den i Virkeligheden har. Det var Forudsætningen, den Gang Præstelønningsloven for København og Frederiksberg blev gennemført, i hvert Tilfælde fra de tre af de Partiers Side, som gennemførte denne Præstelønningslov, at nu maatte Kirkefondens privilegerede Stilling ophøre. Det ærede Medlem Hr. N. Johan Laursen udtalte, at Kirkefondens Kirker hermed maatte gaa fuldstændig op i Folkekirken, og det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte sluttede sig til denne Udtalelse, idet han navnlig pegede paa, at Kirkefonden maatte opgive sin privilegerede Stilling med Hensyn til Bestyrelsen af Kirkerne. Jeg tror, at saa længe vi har en Folkekirke, er det uheldigt, at der findes to forskellige Forhold indenfor denne Folkekirke, at der er Menighedsraad her i København, som ikke har samme Indflydelse paa Kirkernes Styrelse som andre Menighedsraad. Jeg anser dette for overordentlig uheldigt, og jeg tror, at Kirkefonden vilde tjene sig selv og det Arbejde, den tjener, bedst ved at opgive denne privilegerede Stilling og møde med fuld Tillid til de Sognemenigheder, for hvem der er bygget Kirker, saaledes at de lader dem indstille første Gang, der skal indstilles til Præsteembede, og lader dem faa samme Indflydelse paa Styrelsen af Kirkerne, som Menighedsraadet har andre Steder.

Hermed skal jeg anbefale de stillede Ændringsforslag til Vedtagelse.

J. Oskar Andersen: Da det ærede Medlem har haft Lejlighed til i Betænkningen at give Udtryk for sin Betragtning af Kirkefonden og dens Virksomhed og dens Rettigheder, er jeg gaaet ud fra, at vi ikke nu, da Tiden er saa vidt fremrykket, skulde have en Debat om dette Spørgsmaal i selve Tinget. Men selvfølgelig kan vi ikke fra vor Side forholde os passive overfor de Tanker, som det ærede Medlem har fremsat om Kirkefonden. Som vi allerede har udtalt i Betænkningen, anser vi de fremsatte Betragtninger for at være af en saadan Art, at vi hverken kan godkende dem i Enkeltheder eller som Helhed, saa meget mere som de indeholder positive Urigtigheder. Det er f. Eks. ingenlunde saaledes, at Lønningen af den københavnske Kirkefonds Præster udelukkende udredes af de almindelige Lønningsmidler. Jeg vil ogsaa protestere imod den Opfattelse, at man kan tage et Gennemsnitsantal af Københavns Beboere, hvorved man faar det Tal ud, som nu er blevet nævnt, 11 500 Indbyggere for hvert Sogn. Man maa dog virkelig tage Hensyn til den geografiske Bebyggelse og til, hvordan Kirkerne ligger. Derfor kan det ikke nytte at ville regne under eet her, naar man ved, at en stor Del af Kirkerne ligger i den gamle By. Det forekommer mig overhovedet at være noget af det mærkeligste i den Særbetænkning, som det ærede Medlem har afgivet paa sit Partis Vegne, at der, naar Talen er om de Midler, der tilvejrbringes gennem Kirkefonden, henvises til en anonym Sognepræst her i København, hvis obscure Tilværelse jeg gerne vilde have lidt mere Klarhed over. Hvem er denne Dommer, der her optræder som en Mand, hvis Autoritet skal være større end den københavnske Kirkefonds? Det ser meget mærkeligt ud. Og nu hørte vi atter denne anonyme Herrecitere som en særlig sagkyndig, hvis Udtalelse altsaa skulde bevirke, at Kirkefonden skulde lægge hele sin Arbejdsplan og sin Arbejdsmaade om. — Det var den ene af de Ting, som forekommer mig at være i høj Grad besynderlig.

Den anden er den Maade, hvorpaa det ærede Medlem stadig taler om den Forargelse, der er fremkommet rundt omkring i Landet paa Grund af den Indsamling, som finder Sted for at faa Kirkefondens Arbejde afsluttet. Saa vidt jeg ved, er det Maal, der var sat med Hensyn til Indsamlingen, allerede naaet, de Penge er stillet til Rede fra de kirkeligt interesserede Dele af det danske Folk. Dette vil med andre Ord sige, at man fra Menighedens Side er villig